

အောင်မြင်
စာပေ

နို့သားမြိုင်အလွမ်း

ရုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

ထူးဆန်းသော နေရာနှင့် တားမြစ်ချက်များ

တိဗက်ပြည်နယ် နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ ရှိသော ‘အခုံခွန်ဇာလောင်း’ မြစ်ဝှမ်းဒေသများမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက တည်းက မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဖျားဒေသများ သို့ ဝင်ရောက်လာကြပြီး တောတောင်များ အတွင်းမှာ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ။

ရှေးအခါက မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဖျား ဒေသများ သို့ ပြည်မဘက်မှ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများ အရောက်အပေါက် မရှိသလောက် နည်းကြလေသည်။ ။

ထိုတောင်တန်းများ ပေါ်မှာ ချင်းနှင့် နာဂများ သာ နေကြပြီး အခြား လူမျိုးများ လည်း အနည်းငယ် နေထိုင်ကြသည်။ ။

ရှေးအခါက တိဗက်ပြည် အခုံခွန်ဇာလောင်း မြစ်ဝှမ်းတလျှောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြသော အမျိုးအနွယ်များမှာ နမ်ဂါးအပြင် ရေနမ် (Rana m) နှင့် ဟိုင်ထ (Hai Hta) အမျိုးအနွယ်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

၎င်းတို့ ၏ ရှေးဆွေစဉ်မျိုးဆက် (၃) ဆက်ခန့်က ၎င်းတို့ သည် နမ်နီလခါးတောင်ကြားလမ်းမှ တဖန်ဒန်းရွာသို့ လာရောက်နေထိုင် ခဲ့ကြသည်။ ။

နောက် ပိုနမ်ဂါးမျိုးနွယ်များမှ ‘ထလု’ တိုင်းရင်းသားများ ဖြစ်လာကြ

သည် ။

‘ရေနမ်’ မှာ ‘အနမ်ပိုင်’ ခေါ် ‘ဒရူး’ ဖြစ်သွား၍ ဟိုင်ထမှာ တိဗက် တိုင်းရင်းသားများ အဖြစ်နှင့်ပင် ဆက်လက်နေထိုင် ကြလေသည် ။

၎င်းတို့ မှာ အမျိုးအမည် အခေါ်အဝေါ် ကွာသော်လည်း သွေးရင်း သားချင်းများ ပင် ဖြစ်ကြလေသည် ။

အားလုံး ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြသူများ ချည်း ဖြစ်ကြသည် ။
နောက်ပိုင်း နမ်ဂါးတို့ က မလိခူးဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ကြပြီး ရေ နမ်များက ဂပိုင်ရွာနှင့် ရေနမ်ရွာများ သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင် ခဲ့ကြသည် ။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တိဗက်အမျိုးအနွယ်မှ ကွဲလာသော ထလုမျိုးနွယ်များမှာ နေရာ အနှံ့အပြားသို့ ပြန့်နှံ့နေထိုင် ခဲ့ကြလေသည် ။

ထို့ပြင် ပင်မ ထလုမျိုးနွယ်များမှာ ကွဲသွားသော အမျိုးအနွယ်များလည်း များစွာ ပေါ်ပေါက် လာကြသည် ။

ရဝမ်တိုင်းရင်းသားများ မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းဒေသများ သို့ စတင် ဝင်ရောက်လာစဉ်က ထလုများမှာ ထလောင်ဂေါင် ခေါ် အထက် နမ်တပိုင် မြစ်ဖျားဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ အဦးဆုံး ဝင်ရောက်နေထိုင် ခဲ့ကြသည် ။

ထိုအချိန်က ထလုများ တွင် မုဒုရှင်၊ စမွန်ကင်ဒိုင်၊ မာပါရှန်၊ စဝါနမ်ဂါး၊ ပစု၊ ခင်ဘလောင် အမျိုးအနွယ်စုများ ရှိကြသည် ။

ရှေးအခါကတော့ ထလုမျိုးနွယ်စု များမှာ လည်း ရှေးက နာဂများ ဝတ်ဆင်သည့်အတိုင်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အရှက်လုံရုံလောက်သာ ဝတ်ပြီး အပေါ်ပိုင်း ဗလာဖြင့်သာ နေထိုင်ကြလေသည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ တော့

အဝတ်အစားများ ရရှိကြပြီး အရှက်လုံရုံ သာမကဘဲ အနွေးဓာတ် ရ အောင် ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ ။

ထလုများ နေထိုင်သော နေရာများမှာ အများအားဖြင့် ပြောင်းဖူးကို စိုက်ပျိုးစားသောက် ကြသော်လည်း ပြောင်းဖူးက တစ်နှစ်ပတ်လုံး မစား လောက်ပေ။ သို့ကြောင့် ပိန်းဥနှင့် အထွတ် ခေါ် ဥများကို စိုက်ပျိုးကာ စားသောက်ကြသည်။ ။

ပြောင်းအပြင် ထလုဘာသာဖြင့် ခေါ်သော ရှာဟု ခေါ်သော လူး၊ ပန် ဒါဟု ခေါ်သော ဆတ်၊ ဂွီ ခေါ် ပိန်းဥ၊ ဖဝါဟု ခေါ်သော ပဲစေ့သေး၊ ဆယ် ပါဟု ခေါ်သော စားငယ်တစ်မျိုးနှင့် အဖွန် ခေါ် ဂျုံနှင့် ကြက်သွန်မြိတ် များ စိုက်ပျိုးစားသောက် ကြသည်။ ။

၎င်းတို့ နေ့စဉ် နှစ်သက်စွာ စားသော အစားအသောက်များမှာ ပြောင်းဖူးစေ့များကို ထောင်းချက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ ပြောင်းဖူးပေါက်ပေါက် ဖောက်၍ သော်လည်းကောင်း စားသောက်ကြ သည်။ ။

ထို့ပြင် ဂျုံမှုန့်များကို ကြိတ်၍ လက်ဖက်ရည်ကြမ်းထဲ ထည့်သောက် ကြသည်။ ။

အသားများ ရလျှင် အသီးအရွက်များ ဖြင့် ရောနှောကာ ချက်ပြုတ် စားသောက် ကြသည်။ ။

၎င်းတို့ အနေဖြင့် ဝမ်းစာရစေရန် စိုက်ခင်းများ ပြီးပါက တောင်ပေါ် တက်ပြီး မချစ်ဥ၊ ခန်းတောက်မြစ် ရှာခြင်း၊ ကတိုး၊ သားမင်း၊ တောင်ဆိတ် စသော တန်ဖိုးရှိသည့် သတ္တဝါများ လိုက်လံ ရှာဖွေခြင်းအပြင် အသားအတွက်လည်း တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ဖမ်းဆီးသတ်ဖြတ် ကြသည်။ ။

နောက်ပိုင်းမှာ တော့ တောတောင်များ အတွင်း သွားလိုသော ဧည့်သည် များ ရောက်လာပါက လမ်းပြလိုက်ပေးခြင်း၊ ဧည့်သည် များ ၏ အထုပ်များကို ထမ်းပို့ပေးခြင်းဖြင့် အစားအသောက်၊ အဝတ်အထည်နှင့် ငွေများ ရလာကြသည်။ ။

ထို့ထက်ပို၍ အခြား မည်သည့်နေရာမှ ဝင်ငွေ မရကြပေ။

ထလုတို့ မှာ တိဗက်အမျိုးအနွယ်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့ နေထိုင်ရန် ဆောက်လုပ်သော အိမ်များမှာ လည်း သစ်လုံး၊ ပျဉ်ချပ်များ အသုံးပြုပြီး ဆောက်ထားသော အိမ်များ သာ ဖြစ်သည်။ ။

ရှေးအခါကတော့ ထလုများမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်လျှင် မိန်းမလေးငါးယောက်ကို တစ်ပြိုင်နက် ယူကြလေသည်။ ။ မြန်မာနိုင်ငံကို အင်္ဂလိပ်များ သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြပြီး တောင်ပေါ်ဒေသများကို ခရစ်ယာန်ဘာသာများ ပျံ့နှံ့ရောက်ရှိ သွားသောအခါမှ သာ ထိုကဲ့သို့ ယူခြင်းမျိုး မလုပ်ကြတော့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

အင်္ဂလိပ်တို့ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော မြန်မာနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး နောက်တွင် ၎င်းတို့ ၏ ခရစ်ယာန်ဘာသာ ပျံ့နှံ့စေရန် အသိပညာနည်းသော တောင်တန်းဒေသများမှာ နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားများကို အဓိက ပစ်မှတ်ထားခဲ့ ကြလေသည်။ ။

သို့ကြောင့်လည်း ပြည်မနှင့်ဝေးသော တောင်တန်းဒေသမှာ နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသား အများ အပြား ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင်များ ဖြစ်သွားကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ။

၎င်းတို့ ၏ စည်းရုံးရေးကောင်းမှု၊ အပင်ပန်းခံနိုင်မှုများကြောင့် နောက်ပိုင်းတွင် ထလုများ အားလုံးလိုလို သာသနာပြုဆရာ မော့(စ်)ဂိုဏ်း

ဝင်များ ဖြစ်သွားခဲ့ကြလေသည်။ ။

သို့သော်လည်း ၎င်းတို့ မိရိုးဖလာ ယုံကြည်ခဲ့ကြသော နတ်ကိုးကွယ်မှုများကတော့ ပပျောက်သွားခြင်း မရှိကြပေ။ ၎င်းတို့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော အရေးအကြီးဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသည့် နတ်ကြီးများမှာ ...

မလီဖလန်ဟု ခေါ်သော တောနတ်၊

လခါးဖလန်ဟု ခေါ်သော တောင်နတ်၊

မစန်ဖလန်ဟု ခေါ်သော နတ်ဘုရင်၊

အရှိုဖလန်ဟု ခေါ်သော လူသေလျှင် မြင်သောနတ် အစရှိသည် တို့ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ထိုနတ်များကို မိမိတို့ အိမ်၌ သော်လည်းကောင်း၊ တောတွင်းမှာ သော်လည်းကောင်း ဝါးစင်ကလေးများ ဆောက်ကာ ကိုးကွယ်ကြလေသည်။ ။

မလီဖလန်ဟု ခေါ်သော တောနတ်ကို ပူဇော်ကြရာတွင် ထမင်းနှင့် အရက်ကိုသာ ပေးရသည်။ ။

အခြားနတ်များကိုမူ ကြက်၊ ဝက်များ သတ်ကာ ပူဇော်ပသ ကြလေသည်။ ။

ထလုများ ၊ တိဗက်များ ၊ ရဝမ်းများ ၊ အဓိက နေထိုင်ကြသော ဒေသများမှာ အဒွန်းမြစ်ဝှမ်းနှင့် စိန်ခူးဝှမ်း မြစ်ဝှမ်း ဒေသတို့ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

ထိုနေရာဒေသများမှာ ရှေးအခါက လူသူအရောက်အပေါက် နည်းပြီး အစဉ်သဖြင့် နှင်းများ မြူများ ဖုံးနေသော နေရာများ ပင် ဖြစ်သည်။ ။

နှင်းများ ကျနေသော ရေခဲတောင်များ ပေါ်မှာ သွားလာကြရလေ

သည် ။

ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ နေကြသော ရွာကလေးများမှာ ရေခဲပြင်များ ပေါ်မှာ ဆောက်ထားသော အိမ်များ နှင့် မြူနှင်းများကြားမှာ စိုက်ပျိုး ထားသော စိုက်ခင်းများ ရှိကြလေသည် ။

ထိုနေရာတစ်ဝိုက်တွင် စိန်ခူးဝမ်းဖြစ်သည် အကြီးဆုံးနှင့် ရေစီး အကြမ်းဆုံး ဖြစ်သည် ။

တစ်ဖက်ကမ်းနှင့် တစ်ဖက်ကမ်း ကူးရန် ဝါးတံတားနှင့် ကြိမ်ဖြင့် ပြု လုပ်ထားသော ကြိုးတံတားများကို အသုံးပြုပြီး သွားလာကြရသည် ။

မြစ်ထဲမှာ တော့ ပေတစ်သောင်းကျော် အမြင့်ရှိသော တောင်မြင့် ကြီးများ ပေါ်မှ ဆင်းလာသော တောင်ကျရေများက အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် စီးဆင်းနေလေသည် ။

မိုးရွာသော ရက်များ ဆိုပါက ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်း လှပေ သည် ။

စိန်ခူးဝမ်း မြစ်ကမ်းနှင့် မနီးမဝေးတွင် ရွာငယ်ကလေးများ အများ အပြား ရှိကြသည် ။

အချို့ အတော်အသင့် ကြီးပြီး အချို့မှာ အိမ်ခြေ အနည်းငယ်သာ စု ဝေးနေထိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

ထိုရွာများမှာ ထလု၊ တိဗက်၊ ထရုံ၊ ရဝမ်တို့ စုဝေးနေထိုင်ကြသည် ။

အခြားတိုင်းရင်းသားများ လည်း လာရောက်နေထိုင် ကြသော်လည်း အနည်းငယ်သာ ရှိသည် ။

ထိုရွာများ ထဲတွင် ‘မန်စေရွာ’ လည်း တစ်ရွာ အပါအဝင် ဖြစ်သည် ။

မန်စေရွာမှာ စိတ်နှူးဝမ်း မြစ်ကမ်းပါးတွင် ရှိပြီး ဂူးဘားရွာနှင့် မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းစီ ရှိလေသည်။ စိန်နှူးဝမ်းမြစ်သည် မြောက်ဘက်မှ တောင်ဘက်သို့ စီးဆင်းနေခြင်း ဖြစ်ပြီး ဂူးဘားက အနောက်ဘက်၌ ရှိကာ မန်စေရွာက အရှေ့ဘက်တွင် ရှိလေသည်။

မန်စေရွာက ကြီးမားသော ရွာကြီးတစ်ရွာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ခြေ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်ခန့်သာ ရှိလေသည်။ ထိုရွာမှာ ရှေးဟောင်းရွာတစ်ရွာဖြစ်ပြီး ပြုလုပ်၍ မရသော ကန့်သတ်ချက် အချို့လည်း ရှိကြပေသည်။

ထိုရွာရှိသော နယ်နိမိတ်အတွင်းမှာ တွင်းနက်နက် မတူးရခြင်း၊ မီးပုံကြီးများ အချိန်ကြာမြင့်စွာ မထားရခြင်း၊ အချို့နေရာများ တွင် မြေကြီးကိုပင် သံချွန် စသော အချွန်များ ဖြင့် မထိုးရခြင်းများ ဖြစ်သည်။ ထိုရွာမှာ နေကြသူများမှာ သတ်မှတ်ထားသော စကားပုံ တစ်ခုပင် ရှိသည်။

"မြေတွင်းကို ဖောက်လျှင် အမှောင်တွင်းသို့ ကျရောက်မည်၊ ဘေးအန္တရာယ်များ လာရောက်လိမ့်မည်" ဟူသော အရပ်စကားပင် ဖြစ်၏။

အရပ်စကားပင် ဖြစ်စေကာမူ နှစ်ကာလ ကြာမြင့်လာသောအခါ လိုက်နာရမည့် စည်းကမ်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ် လာပြီး ထိုရွာမှာ နေသူများ အားလုံးက လိုက်နာကြရလေသည်။

ထိုရွာမှာ နေလျှင် မြေကျင်းနက်နက် မတူးရခြင်း၊ မြေပေါ်မှာ မီးပုံကြီးများ အကြာကြီး အဆက်မပြတ် မထားရခြင်း၊ မြေကြီးကို သံချွန်များ ဖြင့် လျှောက်မထိုးရခြင်း စသော အချက်များကို လူတိုင်းက လိုက်နာကြရသည်။

သက်ဆိုင်ရာ နတ်များကို မပျက်မကွက် တင်မြှောက်ပသ ကြရသလို ထိုကဲ့သို့သော အရပ်ဓလေ့ စည်းကမ်းများကိုလည်း လိုက်နာကြရလေ

သည် ။ မလိုက်နာ၍ လည်း မဖြစ်ပေ။

ထိုစည်းကမ်းကို မလိုက်နာသဖြင့် အန္တရာယ်များ နှင့် တွေ့ရခြင်း၊ ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်များ နှင့် တွေ့ရသည့်အပြင် အချို့မှာ ရွာမှ ပင် နှင်ထုတ်ခံရသည် အထိ ရှိခဲ့ဖူးပေသည် ။

ရွာသားတစ်ယောက်မှာ ပြောင်းစိုက်ခင်းသို့ ရေသွယ်ယူရန်အတွက် ၎င်းခြံစည်းအတွင်းမှာ ရေတွင်းတူးလေသည် ။ သို့သော် ရေမထွက်ဘဲ ရေတွင်းထဲမှ သွေးများ ထွက် လာပြီး ခြံဝန်းတစ်ခုလုံး တုန်လှုပ်လာ သောကြောင့် ထွက်ပြေးရလေသည် ။

ထိုအကြောင်းကို ရွာသူရွာသားများ သိသွားသောအခါ ထိုမိသားစုကို ရွာမှ နှင်ထုတ်လိုက် ကြသည် ။ ပြီးလျှင် ရေမထွက်ဘဲ သွေးထွက်သော တွင်းကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး စားသောက်ဖွယ်ရာများ နှင့် တင်မြှောက်ပသ တောင်းပန်တော့မှ ပြန်ငြိမ်ကျသွားသည် ။

အခြားတစ်ယောက်မှာ လည်း စိုက်ခင်းပြုလုပ်ရန် မြေပြင်ကို သံချွန် များ ဖြင့် ထိုးဆွမိရာ မြေအောက်မှ သွေးများ စိမ့်ထွက်လာသဖြင့် စိုက်ခင်း မလုပ်ဝံ့တော့ဘဲ ထိုနေရာမှ ထွက်ပြေး ရလေသည် ။

တစ်ခါက နှစ်သစ်ကူးပွဲ ပြုလုပ်ရန် မီးပုံကြီး ဖိုထားပြီး သားကောင် များကို ကင်ထားကြသည် ။ ညဉ့်နက်ပိုင်း ရောက်သောအခါ ငလျင်လှုပ် သကဲ့သို့ မြေကြီးများ သိမ့်သိမ့်တုန် လာပြီးနောက် အိမ်များ ပါ ပြိုကျ ကုန်သည် ။

ထို့ပြင် ပြင်းထန်သော တုန်လှုပ်မှုကြောင့် ကျောက်တောင်နံရံမှ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ပြိုကျလာသဖြင့် လူအချို့ သေဆုံးခဲ့ရလေ သည် ။

နောက်မှ သတိရပြီး မီးပုံကြီးကို ရေဖြင့် ငြိမ်းသတ်ကြရလေသည်။ ။

သို့တိုင်အောင် တုန်လှုပ်မှုများမှာ ချက်ချင်း ရပ်တန့်မသွားဘဲ ဆက် ဖြစ်နေသေးသည်။ ။

"ရွာစောင့်နတ်ကြီး စိတ်ဆိုးနေတာ မပြေသေးဘူးဟေ့၊ သူ ကျေနပ် အောင် တောင်းပန်ကြ"

ဟု ရွာလူကြီးက ပြောသဖြင့် ဝိုင်းဝန်း တောင်းပန်ကြရာ နောက် တစ်နေ့ မိုးလင်းတော့မှ ပင် တုန်လှုပ်မှုများ ရပ်သွားလေတော့သည်။ ။

သူတို့ ကတော့ ရွာစောင့်နတ် မကြိုက်သော အလုပ်မျိုး လုပ်မိသဖြင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည် ဟု ထင်ကြသဖြင့် နောက်ပိုင်းမှာ တော့ မလုပ်ဝံ့ကြ တော့ပေ။

ထိုကဲ့သို့ သတ်မှတ်ထားသော အချက်မှာ လည်း ထိုရွာမှာ နေကြသူ တိုင်း လိုက်နာရသော စည်းကမ်းချက်များ ဖြစ်လာခဲ့လေတော့သည်။ ။

အမှန်တော့ ရောမမှာ နေလျှင် ရောမလိုပင် ကျင့်ကြံနေထိုင်ရမည် ဆိုသော စကားအတိုင်း ထိုနေရာမှာ သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းအ တိုင်း လိုက်နာကြရပြီး ထိုသတ်မှတ်ချက်များကို ဖောက်ဖျက်၍ မရပေ။

အချို့နေရာများမှာ ထိုကဲ့သို့ တားမြစ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များ ရှိကြပေသည်။ ။

ရှေးအခါက ပျဉ်ဒရယ်သစ်တောများ ကောင်းစားစဉ် အချိန်က မိန်း မလှကျွန်းပေါ်မှာ မပြုလုပ်ရန် တားမြစ်ထားသော အချက်များ ရှိသည်။ ။

လင်စုံမယားဖက် အတူမအိပ်ရ၊ ဝက်သား မစားရ၊ ကုလားစကား မ ပြောရ၊ စောင်းမတီးရ၊ ဓာတ်ပုံမရှိရနှင့် ညစ်ညမ်းသော စကားများ မ ပြောရ ဟူသော အချက်များ အဓိက ပါဝင်လေသည်။ ။ ထိုအချက်များ ထဲ

မှ တစ်ခုခု ဖောက်၍ ကျူးလွန်မိပါက တောပေါ်တက်လျှင် ကျားဆွဲခံရ ပြီး ရေထဲဆင်းပါက မိကျောင်းဆွဲခံကြရသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ အထိကရ နေရာများ ၌ ပါဝင်သော ပုပ္ဖားတောင်ဝန်း ကျင် တစ်ဝိုက်မှာ လည်း ထိုကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရသော အချက်များ ရှိလေ သည်။ ။

ပန်းပဲအလုပ် မလုပ်ကြခြင်း၊ လုပ်လျှင်လည်း မထွန်းကားခြင်း၊ ပန်း ထိမ်အလုပ် မလုပ်ကြခြင်း၊ လုပ်လျှင်လည်း မထွန်းကားခြင်း၊ မြေ အိုးမြေခွက် ပြုလုပ်၍ မရခြင်း၊ ဆိုင်း၊ ဇာတ်၊ ရုပ်သေး၊ ပွဲသဘင် တည် ထောင်၍ မဖြစ်ခြင်း၊ ကျီးများ လာရောက်မအိပ်ခြင်း စသော ကန့်သတ် ထားမှုများ ရှိပေသည်။ ။

ရခိုင်ပြည်နယ် ဘက်မှာ လည်း ထိုကဲ့သို့ ထူးခြားသော နေရာမျိုး ရှိ သည်။ ။ ထင်ရှားသော နေရာများမှာ ရခိုင်ပြည်နယ်၊ ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့နယ် ၊ စမ်းပတီချောင်း ဒေသတွင် ရှိသည့် ‘ဘဲငါးရာတောင်’ ပင် ဖြစ်၏။

ဘဲငါးရာတောင်မှာ အထိကရ တောင်တစ်တောင်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဘဲ ငါးရာတောင်ထိပ်ပေါ်တွင် သက်ရှင်ဘုရင်၏ နန်းတော်ရာဟု ဆိုသော နေရာတစ်ခု ရှိသည်။ ။

ထို နေ ရာ မှာ သစ်ပင်မြက်ပင် မပေါက်ဘဲ သံမံတလင်းကဲ့သို့ ပြောင်ချောနေလေသည်။ ။ တစ်ဧကခန့် အကျယ်အဝန်း ရှိသည်။ ။

ထိုမြေမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဘဲခြေရာများ ထင်ကျန်နေသည် ကိုလည်း တွေ့နိုင်ပေသည်။ ။ သို့ကြောင့် ဘဲငါးရာတောင်ဟု အမည်တွင် ခြင်း လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဘဲငါးရာတောင်၏ အရှေ့ဘက်မှ နေထွက်လာလျှင် အနောက်ဘက်

ရှိ တောင်ရိပ်ထိုးသော မြို့ရာရွာ၊ သရက်ချောင်းရွာ၊ ဖောင်ဆိပ်ရွာ။

အနောက်ဘက်သို့ နေဝင်ချိန် ရောက်သောအခါ အရှေ့ဘက်ရှိ တောင်ရိပ်ထိုးသော တောင်နားရွာ၊ ကျေးတောရွာ၊ မှိုဟင်းတောရွာတို့ မှာ ဘဲမမွေးရ၊ ဘဲသား၊ ဘဲဥ မစားကြရပေ။

ထို့ကြောင့် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိကြသူမှာ ဘဲမမြင်ဖူး၊ ဘဲသား၊ ဘဲဥ ကို မမြင်ဖူးသူများ ပင် ရှိနေကြလေသည်။ ။ အကယ်၍ ဘဲသား၊ ဘဲဥ စား ပါက အန္တရာယ်နှင့် တွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ လည်း ရှိကြပေလိမ့် မည်။

နေရာ အတော်များများမှာ တော့ သတ်မှတ်ချက်နှင့် တားမြစ်ချက် များ ရှိကြလေသည်။ ။ ထိုတားမြစ်ချက်များကို ထိုဒေသမှာ နေကြသူများ က လိုက်နာကြရပေသည်။ ။

အကယ်၍ မလိုက်နာပါက ဘေးအန္တရာယ်များ နှင့် ကြုံတွေ့ရသော အဖြစ်အပျက်များ လည်း ရှိကြလေသည်။ ။

ယခု မန်စေရွာမှာ လည်း ၎င်းတို့ ရွာနှင့် ပတ်သက်သည့် စည်းကမ်း ချက်များ ထုတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

မြေတွင်းကို ဖောက်လျှင် အမှောင်တွင်းသို့ ကျရောက်မည်၊ ဘေးအန္တ ရာယ်ဆိုးများ ရောက်လာလိမ့်မည် ဟူသော တားမြစ်ချက်များမှာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်ပေ။ သို့ကြောင့် တွင်းနက်တူးသူများ ၊ ရွာ မြေပေါ်မှာ မီးပုံအကြာကြီး ပြုလုပ်ထားသူများ နှင့် သံစူးချွန်များ ဖြင့် မြေပြင်ကို ထိုးဆွသူများမှာ ဘေးအန္တရာယ်များ နှင့် ကြုံတွေ့ကြရခြင်း မှာ လည်း တိုက်ဆိုင်မှုများ တော့ မဟုတ်ပေ။

အခန်း (၂)

မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ရသည့် မိတ်ဆွေ

အချို့ကလည်း ထိုအကြောင်းများကို မယုံကြည်ကြပေ။ အယူသီးမှုများ ပင် ဖြစ်သည် ဟု ထင်ကြလေသည်။ ။ ထိုကဲ့သို့သော တားမြစ်ချက်များမှာ အခြားနေရာများ ၌ ပြုလုပ်ပါက မထူးခြားဘဲ မန်စေရွာမှာ ပြုလုပ်သောအခါမှ သာ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်လာခြင်းကြောင့် အံ့ဩစရာတော့ ကောင်းသည်။ ။

မန်စေရွာမှာ စိန်ခူးဝမ်မြစ် အရှေ့ဘက်ကမ်းတွင် တည်ရှိပြီး အနောက်ဘက်ကမ်း၌ ဂူးဘားရွာ ရှိလေသည်။ ။ ဂူးဘားနှင့် မန်စေရွာတို့ မှာ မြစ်တစ်စင်းသာ ခြားပြီး ရှိသော်လည်း မန်စေရွာမှာ သာ ထိုကဲ့သို့သော ကန့်သတ်ချက်မျိုးရှိပြီး ဂူးဘားရွာမှာ တော့ မရှိပေ။ ဒါကတော့ နေရာဒေသ လိုက်ပြီး အယူအဆ အမျိုးမျိုး ရှိနေကြခြင်းလည်း ဖြစ်ပေမည်။

အချို့နေရာများမှာ ဘဲသား၊ ဘဲဥ စားရသော်လည်း အချို့နေရာများမှာ မစားရပေ။ အချို့ နေရာများမှာ ဝက်သား၊ အမဲသား စားရသော်လည်း အချို့နေရာမှာ မရပေ။

တစ်ခါက ဝက်သား၊ အမဲသား ယူပြီး မလာရသော နေရာတစ်ခုသို့ သွားကြရာ ကားထဲမှာ ဝက်သားဟင်းအိုး လာပါလာသည် ကို သတိမပြုမိဘဲ ဆက်မောင်းသွားကြရာ ကားမှောက်ပြီး အသက်သေဆုံးကြရသော

အဖြစ်အပျက်မျိုးကို တွေ့ဖူးပေသည် ။

အချို့မှာ ဝက်သား၊ အမဲသား မစားရသော နေရာမှာ အမဲသားဟင်း ချက်မိသဖြင့် ဟင်းမကျက်သေးခင်မှာ ပင် သရဲ သဘက်များ ရောက် လာပြီး ဝိုင်းဝန်းလုစားသဖြင့် ထွက်ပြေးကြ ရသည် မျိုးလည်း ရှိသည် ။

မန်စေရွာမှာ အိမ်ခြေမများ လှဘဲ တောတောင်များ အနီးတွင် ရှိ သောကြောင့် နယ်မြေ ကြမ်းတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည် ။

ရွာနှင့် မနီးမဝေးမှာ စိန်ခူးဝမ်မြစ်ရှိပြီး ရွာပတ်လည်တွင် တောအုပ် များ နှင့် မြင့်မားသော တောင်ကြီးများက ဝန်းရံထားလေသည် ။

ထိုတောင်နံရံများ ၌ ဂူပေါက်များ စွာတို့ ရှိကြလေသည် ။ ထိုဂူ ပေါက်များမှာ မကောင်းဆိုးဝါး မိစ္ဆာများ ရှိသည် ဟု ထင်သောကြောင့် အကြောင်းမရှိဘဲနှင့် ထိုနေရာသို့ မသွားကြပေ။

အချို့လည်း ဂူပေါက်များ အတွင်း ဝင်ရောက်သွားပြီးမှ ပြန်မထွက် လာနိုင်သည် မျိုးလည်း ရှိဖူးသည် ။ ဆန်းကြယ်သော အဖြစ်မှာ ထိုဂူပေါ က်ဝများကို နေ့ဘက် အလင်းရောင် ရှိသော အချိန်များ ၌ မြင်ရသော်လည်း ညအချိန် အမှောင်ရိပ်များ လွှမ်းလာသော အချိန်တွင် ထိုဂူပေါက်ဝ များကို မြင်ရသည့်အခါ မြင်ရပြီး မမြင်ရသည့်အခါမှာ လုံးလုံးပိတ်နေ တတ်လေသည် ။

ဘယ်လိုကြောင့် ဂူပေါက်ဝများ ပိတ်နေခြင်း ဖြစ်သည် ကိုလည်း ဘယ်သူကမှ အနားသို့ သွားမကြည့်ဝံ့ကြပေ။

ထို့ကြောင့် အချို့က ထိုဂူပေါက်များကို နေ့မြင်ညပျောက် မိစ္ဆာဂူပေါ က်ဟု ခေါ်ကြလေသည် ။

မန်စေရွာမှာ ထိုကဲ့သို့ ဆန်းကြယ်မှုများ နှင့် အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်း

သော အဖြစ်အပျက်များ ရှိသော်လည်း ထိုရွာမှာ နေကြသူများကတော့ မိမိတို့ ဝမ်းစာရေးအတွက်ကိုသာ အေးအေးချမ်းချမ်း လုပ်ကိုင်စားသောက်ကာ နေထိုင်ကြလေသည်။ ။

နီမောင်မှာ မန်စေရွာသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

အသက် (၂၅) နှစ်ခန့်အရွယ် ရှိသော မြန်မာလူမျိုး တစ်ယောက်ဖြစ်ကာ မန်စေရွာသို့ ရောက်နေကြသည် မှာ အတော်ကြာခဲ့ပေပြီ။

၎င်းသည် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းပြီး တောကျွမ်းသူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ ။

မန်စေရွာ အစွန်ပိုင်းတွင် ပြောင်းနှင့် အခြားသီးနှံများ စိုက်သော စိုက်ခင်းတစ်ခု ရှိပြီး ယက်နွားနှင့် ဆိတ်များကိုလည်း မွေးထားသေးသည်။ ။

ရွာမှာ နေသူများ ထဲမှာ တော့ အတော်ကလေး ချောင်လည်သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

နီမောင်က ထိုအလုပ်များ အပြင် အချိန်အားသည် နှင့် တောင်ပေါ်တက်ပြီး ခန်းတောက်မြစ်၊ မချစ်ဥ၊ မရှေ့ပင်နှင့် သစ်ခွပန်းများ ရှာဖွေစုဆောင်းထားပြီး ဝယ်သူ များ လာလျှင် ရောင်းချလေ့ ရှိသည်။ ။

ထို့ပြင် တောင်ပေါ်တက်သည့်အခါ လေးနှင့် အဆိပ်မြားတို့ ကို ယူဆောင်သွားပြီး သာမင်း ခေါ် တာကင်နှင့် ကတိုးကောင်များ တွေ့ပါက ပစ်ခတ်ဖမ်းဆီး ယူလေ့ရှိသည်။ ။

ထိုသတ္တဝါ နှစ်မျိုးစလုံး ဆေးဖက်ဝင်လှပြီး တန်ဖိုးရှိလှသော သတ္တဝါများ ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

ဂူးဘားမှ တဆင့် လာရောက်ကြသော ပစ္စည်းဝယ်သူများက တာကင်နှင့် ကတိုးရလျှင် တွေ့မရှောင် ဈေးမဆစ်ကြဘဲ ပြောသည့်ဈေးနှင့်

ဝယ်ယူသွားလေ့ ရှိကြသည်။ ။

နီမောင်အတွက် ထိုကဲ့သို့ ငွေများများ ရသောအခါတွင် ယက်နွားနှင့် ဆိတ်များ ဝယ်ယူကာ မွေးမြူထားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

သူသည် ပလောင်ဝမ်၊ အဒွန်းဝမ် စသော ဧရာဝတီမြစ်ဖျားခံရာ မြောက်ဘက်စွန်း ဒေသများကိုပင် တစ်ခါတရံ အရောက်သွားတတ်ပေ သည်။ ။

ထိုဒေသများမှ ခရီးလမ်း မကျွမ်းပါက မရောက်နိုင်ကြသဖြင့် တော် ရံနှင့်တော့ အရဲစွန့်ပြီး မသွားဝံ့ကြသော နေရာ ဖြစ်သောကြောင့် လိုချင် သော သားကောင်နှင့် ရှားပါးသော သစ်ခွပန်းမျိုး များ လည်း ရနိုင်ပေ သည်။ ။

တစ်ခါတရံလည်း မြောက်ဖျားဒေသများ ဘက်သို့ သစ်ခွပန်း ရှာဖွေ ရန် အဖွဲ့များ ရောက် လာလေ့ ရှိကြသည်။ ။ ၎င်းတို့ သည် ရာသီဥတု သာ ယာသော အချိန်မျိုးတွင် လာရောက်လေ့ ရှိကြပြီး လမ်းပြ လိုသောအခါ နီမောင်က လမ်းပြအတွက် အခကြေးငွေ ယူကာ လိုက်ပေးလေ့ ရှိသည် ။

ထိုမှ ရသော ငွေများကြောင့်ပင် နီမောင်တို့ မိသားစုများမှာ ပြည်မ နှင့် ဝေးလံသီခေါင်လှသော နေရာမျိုးတွင် မပူမပန် မကြောင့်ကျဘဲနှင့် နေနိုင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

တစ်ခါတရံလည်း ရှေးက ရှိခဲ့ဖူးသော မြို့ဟောင်းတစ်ခုကို လာရောက်ရှာဖွေကြသည်။ ။

ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုနေရာ ထိုဒေသများ တွင် ခန္တီးရှမ်းလူမျိုး များ ၊ ဇော်ဘွားများ ထီးနန်းများ စိုက်သော နေရာများ ရှိခဲ့ပြီး ၎င်းတို့ သို့

ဝှက်ထားခဲ့သော ရွှေငွေရတနာ ပစ္စည်းများကို လာရောက် ရှာဖွေကြ သည် လည်း ရှိကြသည်။ ။

နီမောင်တို့လို ထိုနေရာမှာ နေကြသော ရွာခံများကတော့ မည်သည့် နေရာတွင် မြို့ဟောင်းများ ရှိပြီး မည်သည့်နေရာမှာ ရတနာပစ္စည်း ရှိသ ည် ကို မသိကြပေ။

စိတ်လည်း မဝင်စားကြပေ။

၎င်းတို့ အတွက် တစ်နှစ်ပတ်လုံး စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရနေလျှင် အခြား ရွှေငွေရတနာများ မလိုသော ဘဝများ လည်း ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

နီမောင်သည် ရွာမှာ အလုပ်အားသော အချိန်တွင် စိန်ခူးမြစ် အနောက်ဘက်မှာ ရှိသော ဂူဘားရွာသို့ သွားလေ့ရှိသည်။ ။ ဂူဘားရွာမှာ သူ နှစ်သက်နေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ ။

ဟေမာဆိုသော မိန်းကလေး ဖြစ်သည်။ ။

ဟေမာသည် တိဗက်သွေးနှောသူ တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ချောမောလှပသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ။

သူမ၏ ဖခင် ဆာတေးမှာ ဂူဘားရွာတွင် အချမ်းသာဆုံး စာရင်းဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

အချမ်းသာဆုံး ဆိုသဖြင့် ပြည်မဘက်မှ လူများကဲ့သို့ တိုက်တာ၊ ကား၊ ရွှေငွေ လက်ဝတ်လက်စားများ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ယက် နွား၊ သိုး၊ ဆိတ် အကောင်အရေများ စွာ ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး စိုက်ပျိုးစား သောက်ရန် မြေကွက်များ စွာတို့ ရှိသော သူကို အရပ်ဓလေ့ သူဌေးဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ဆာတေး၏ ဇနီးဖြစ်သူမှာ ဒရဲမားဖြစ်သည်။ ။ ၎င်းတို့ မှ မွေးဖွား

ထားသော သားသမီးများ စွာ ရှိကြသည့်အနက်မှ ဟေမာမှာ သမီးလတ် ဖြစ်သည်။ သူမအထက်တွင် အစ်ကိုတွေ အစ်မတွေ ရှိကြသလို အောက် မှာ လည်း ညီမတွေ မောင်တွေ ရှိကြသည်။

ဟေမာမှာ ယက္ခဂုဗ္ဘာန်များ ဝန်းရံစောင့်ကြပ်လျက် ရှိသော နွယ်နီန တ်ပန်းနှင့် ပုံသဏ္ဌာန် တူလေသည်။

သို့သော် ဟေမာက နီမောင်ကိုတော့ ခင်မင်မှု ရှိသည်။ နီမောင် ရော က်သွားလျှင် ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် လက်ခံတွေ့ဆုံသည်။

၎င်း၏ ဆွေမျိုးသားချင်း အချို့ကတော့ နီမောင်ကို တိဗက်လူမျိုး တစ်ယောက် မဟုတ်သောကြောင့် ယခုလို ဟေမာနှင့် လာရောက်ပတ် သက် နေသည် ကို သဘောကျဟန် မတူကြပေ။

ဘာမှ မပြောသော်လည်း နှစ်သက်မှု မရှိကြပေ။

ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် မိခင်ဖြစ်သူတို့ ကတော့ သမီးဖြစ်သူ၏ အခြေအနေ ကို တစေ့တစောင်း ကြည့်နေကြသည် မှ အပ ထွေထွေထူးထူးတော့ ဘာမှ မပြောကြသေးပေ။ ထိုအခြေအနေကို ရိပ်မိသဖြင့် နီမောင်မှာ ထို ရွာသို့ သွားလျှင် သတိနှင့် သွားလာရလေသည်။

ယခုလည်း ရိုးရာပွဲတော်ရက် နီး လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူရှာဖွေ ထားသော လက်ဆောင်ပစ္စည်း အချို့ကို ယူ၍ ဟေမာတို့ ရွာသို့ သွားရန် ပြင်နေလေသည်။ သူသည် ထိုရွာသို့ သွားတိုင်း အဖော်မရှာဘဲ တစ် ယောက်တည်း သွားလေသည်။

မန်စေနှင့် ဂူးဘားမှာ တစ်နာရီကျော်ကျော်ခန့် သွားမှ ရောက်နိုင် သော နေရာဖြစ်သည်။ ကြားတွင် ရေခဲတောင်နှင့် သစ်တောများ အပြင် နာမည်ကျော် စိန်ခူးဝမ်မြစ်ကို ဖြတ်ကျော် သွားရသည်။ စိန်ခူးဝမ်မှာ မြ

စံငယ်တစ်ခုပင် ဖြစ်သော်လည်း ရေစီး အလွန်ကြမ်းသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ။

ဧရာဝတီမြစ် အကြောင်းကို ပြောမည်ဆိုလျှင် ၎င်း၏ မြစ်ဖျားခံရာ မေခန့် မလိခ အကြောင်းကလည်း ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ ။

မေခဟု ခေါ်သော အင်မိုင်ခ အထက်ပိုင်းကို ‘နမ်တမိုင်’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ ။

နမ်တမိုင်၏ အဖျားပိုင်းတွင် လူ၏ လက်ငါးချောင်း ဖြန့်ခင်းထားသည် နှင့် တူသော မြစ်ငါးသွယ် ရှိသည်။ ။

လက်မနှင့် တူသော နေရာမှာ စိန်ခူးဝမ်မြစ်ပင် ဖြစ်၏။

စိန်ခူးဝမ်သည် တိဗက်နှင့် မြန်မာပြည်တို့ ၏ ပေပေါင်း ခြောက်သောင်းကျော် အမြင့်ရှိသော သဘာဝနယ်ခြား ဖြစ်သော ရေဝေတောင်တန်းကြီးက မြစ်ဖျားခံထားလေသည်။ ။

ထိုနယ်ခြား တံတိုင်းကြီးမှ အရှေ့တောင်ယွန်းယွန်းသို့ စိန်ခူးဝမ်မြစ်နှင့် စီးဆင်းမသွားမီ ဇာလာဝမ်နှင့် ထွန်ဘာဝမ်ဆိုသော မြစ်လက်တက်နှစ်ခုတို့ ထပ်မံထွက်ရှိပြန်သည်။ ။

ဇာလာဝမ်နှင့် ထွန်ဘာဝမ်မြစ်ဆုံမှ နမ်တမိုင်မြစ်သို့ ရောက်သည် အထိ (၁၈) မိုင်ခန့် ရှည်လျားသော ခရီးကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်း ရလေသည်။ ။

နမ်တမိုင်နှင့် စိန်ခူးဝမ်မြစ်ဆုံ၏ အမြင့်ပေမှာ ပေ (၇၀၀၀) ကျော် မြင့်၍ ဇာလာဝမ်နှင့် ထွန်ဘာဝမ်တို့ ၏ မြစ်လက်တက် ဆုံသောနေရာမှ ပေ (၁၀၀၀၀) ကျော်အထိ အမြင့် ရှိလေသည်။ ။

ထိုမြစ်ဆုံမှ ဇာလာဝမ်မြစ်ဖျားခံရာ ‘ဇာလာဖောင်တောင်ကြီး’ မှာ ပေ (၁၆၀၀၀) ကျော် မြင့်ပြန်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့် စိန်ခူးဝမ်မြစ်ဝှမ်း တလျှောက်မှာ အချို့နေရာများ သည် လှေကားထစ်များ သဖွယ် မတ်စောက်မြင့်မားကြသည် ။

သို့ကြောင့် အချို့နေရာများ ၌ ရေစီးသာသော်လည်း အချို့နေရာများ မှာ ရေတံခွန်မှာ ဆင်းလာသကဲ့သို့ ရေစီးကြမ်းလှလေသည် ။

စိန်ခူးဝမ်မြစ်မှာ အချို့နေရာများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ရေစီးကြမ်း သော်လည်း အချို့နေရာများမှာ ခြေလျင်ဖြတ်ကူး၍ ရသော နေရာများ လည်း ရှိသည် ။

အမြင့်ပေ (၁၄,၂၉၉) ရှိသော ဒီဖူးလခါး ခေါ် တောင်ကြားလမ်း နေရာတွင် လူတစ်ကိုယ်စာ ခြေလျင်ဖြတ်ကူး နိုင်လေသည် ။ တစ်ဖက်ရှိ တိဗက်နိုင်ငံနှင့် တရုတ်အုပ်ချုပ်ရေး ဌာနချုပ်ရှိရာ ရီးမား (Rima) သို့ လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယပြည်ဘက်သို့ သော်လည်းကောင်း ထိုတောင်ကြားလမ်းမှ တဆင့် ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်ကြသည် ။ ဒီဖူးလခါးတောင်ကြားမှ နမ်တမိုင် မြစ်ဆုံအထိ မိုင်ပေါင်း (၄၀) ကျော်မျှ ရှည်လျားလေရာ စိန်ခူးဝမ်မြစ်၏ အရှည်ကို သိနိုင်ကြသည် ။

စိန်ခူးဝမ်မြစ်မှာ အလျားရှည်သလောက် အချို့နေရာများ တွင် ကျယ်ပြန့်သော နေရာများ လည်း ရှိသည် ။

ဆောင်းရာသီ ဝင်သည် နှင့် စိန်ခူးဝမ်မြစ် တစ်ခုလုံး ရေခဲများ ဆီးနှင်းများ ဖုံးလွှမ်း လာလေ တော့သည် ။ အထူးသဖြင့် မိုင် (၂၀) ကျော် အထက်ပိုင်း နေရာများ တွင် ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျသဖြင့် အချို့နေရာများ တွင် ရေခဲပြင်များ ဖြစ်နေတတ်သည် ။

တောင်မြင့်ကြီးများ ပေါ်မှာ လည်း ထူထည်ကြီးမားသော ရေခဲပြင်များ ဖုံးလွှမ်းနေကြသည် ။

ထိုရေခဲပြင်များမှာ အချိန်မရွေး ရောက်လာနိုင်သည့် အန္တရာယ်များ ဖြစ်သည်။ ။

အဖြူရောင် လူသတ်သမားများ ဖြစ်သည်။ ။

ရေခဲပြင်များမှာ အချိန်မရွေး ပျက်ကျလာနိုင်ပြီး ရေခဲတုံး၊ ကျောက် တုံးများကလည်း အချိန်မရွေး ပြိုကျလာနိုင်သည်။ ။

ရေခဲတုံးများ ပြိုကျလာမှုကြောင့် တောင်ခြေမှာ နေသော ရွာနှင့်လူ များ ၊ တိရစ္ဆာန်များ အစအန ရှာမရအောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုးများ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ။

ရေခဲတောင်ပေါ် တက်ပြီး ဆေးပင်ဆေးမြစ် ရှာဖွေသူများ ၊ တာကင် နှင့် ကတိုးကောင် နောက်သို့ လိုက်သူများ ပြိုကျလာသော ရေခဲပြင် အောက် ရောက်တော့ အသက်ပျောက်ခဲ့သူတွေ အများ အပြား ရှိသည်။ ။

သို့သော်လည်း ထိုအရပ်မှာ နေထိုင်ကြသူများကတော့ သဘာဝအန္တ ရာယ်များကို ဂရုမပြုဘဲ နေမြဲ နေကြလေသည်။ ။

နီမောင်တို့ နေသော မန်စေရွာမှာ အနောက်ဘက် ဂူးဘားရွာသို့ သွားမည်ဆိုလျှင် စိန်ခူးဝမ်မြစ်ကို ဖြတ်ဆောက်ထားသော ကြိုးတံတား ပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် သွားကြရသည်။ ။

ထိုကြိုးတံတားကို ကြိမ်ကြိုး၊ နွယ်ကြိုးများ ဖြင့် သွယ်တန်း ဆောက် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်ပြီး အလယ်မှာ လူတစ်ယောက် သွားသာရုံ လမ်း ကျဉ်းကလေး တစ်ခုသာ ရှိသည်။ ။ ထိုတံတား ပျက်စီးသွားလျှင် မန်စေန င့် ဂူဘား နှစ်ရွာစလုံးမှာ ရှိကြသော လူများက အတူတကွ ဝိုင်းဝန်းဆောက် လုပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ယခုအခါ နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်များ ကျင်းပရန် အချိန်နီးလာချေပြီ။ ။

ယခုလို ဆောင်းဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လာလျှင် နှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျလာသလို မိမိတို့ ရိုးရာ ဓလေ့အတိုင်း နှစ်သစ်ကူးပွဲတော်၊ ကောက်သစ်စားပွဲတော်များ နေရာအနှံ့အပြား၌ ပြုလုပ်ကြ လေသည်။ ။

ယခုလည်း နီမောင်မှာ ရိုးရာပွဲတော်ရက် နီး လာပြီ ဖြစ်သောကြောင့် သူ စိတ်ဝင်စားနေသော ဟေမာတို့ ရွာသို့ တစ်ယောက်တည်းသွားရန် ရွာမှ ထွက် လာလေသည်။ ။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ဓားတစ်လက်၊ လေးနှင့် မြှားဗူးအပြင် လက်ဆောင် ပစ္စည်းများ ထည့်ထားသော ပလိုင်းတစ်လုံးတို့ သာ ပါ လာလေသည်။ ။

ရွာမှ ထွက်သည် နှင့် တောလမ်းများမှ ဖြတ်ကျော်သွားရလေသည်။ ။ တစ်ယောက်တည်း အတွေးကောင်းစွာဖြင့် လျှောက်လာရာ တစ်နေရာ ရောက်တော့ တောထဲမှ ထွက်လာသော လူရွယ်တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရ လေသည်။ ။

သူ့လက်ထဲမှာ မည်သည့်လက်နက်မှ ပါမလာပေ။

နီမောင်က ကြည့်လိုက်တော့ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ။

"မင်းဘယ်သူလဲ"

"ငါ့နာမည် ဒီပကလို့ ခေါ်တယ်၊ ငါလည်း မင်းလို တောထဲမှာ အမဲလိုက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ"

နီမောင်က အံ့သြသွားသည်။ ။

"ငါ့နာမည် နီမောင်လို့ ခေါ်တယ်၊ မန်စေရွာမှာ နေတယ်၊ မင်းက ဘယ်ရွာမှာ နေတာလဲ"

"ငါက တောင်ပေါ်မှာ နေတာ"

"မင်းက အမဲလိုက်နေတယ်လည်း ဆိုသေးတယ်၊ လက်နက်လည်း မပါပါလား"

"ငါ အမဲလိုက်တဲ့ အခါ လက်နက် မလိုဘူး"

"ဟင် သားကောင်ကို လက်နက်နဲ့ မဖမ်းဘဲ ဘယ်လိုရမှာ လဲ၊ ဒါဖြင့် လက်နဲ့ ဖမ်းတာလား"

ဒီပကက သဘောကျစွာ ရယ်နေသည်။ ။

"အခု ငါ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ"

နီမောင်က မေးလိုက်သည်။ ။

"ငါ ဟိုဘက်မှာ သားကောင်တစ်ကောင် တွေ့ခဲ့တယ်၊ အဲဒါ မင်းနဲ့ အတူ ဖမ်းမှ ဖြစ်မယ်"

"ဘာကောင်လဲ"

"တောကျွဲ"

နီမောင် စိတ်ထဲမှာ နည်းနည်းတော့ လန့်သွားသည်။ ။ တောကျွဲဆိုသော သတ္တဝါမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော သတ္တဝါမျိုး ဖြစ်သည်။ ။

အကောင် အရွယ်အစား ကြီးသလောက် ဦးချိုကလည်း ချွန်ထက်နေသည်။ ။ အချိန်ရှိသရွေ့ ချိုသွေးနေသော သတ္တဝါမျိုးလည်း ဖြစ်သည်။ ။

တောထဲမှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလှသည့် လူဝံ၊ မျောက်ဝံ၊ ကျား၊ ကျားသစ် စသော သတ္တဝါများ ပင် တောကျွဲ အနီးသို့ မကပ်ဝံ့ပေ။

၎င်းချိုနှင့် ထိလိုက်သည် နှင့် ချိုဖျားမှာ အသက်ပါသွား တတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"မင်းမှာ လည်း သေနတ် မပါဘူး၊ ငါ့ဆီမှာ လည်း ထိသေ အဆိပ်
မြား မပါဘူး၊ တောကျွဲကို ဘယ်လို ဖမ်းမလဲ"

"ဒီလိုပဲ ရအောင် ဖမ်းရမှာ ပေါ့၊ မင်းက ဒီဘက်ကနေ တောခြောက်
ပေးလိုက်၊ ငါက ဟိုဘက်က ဖမ်းမယ်"

နီမောင်မှာ ဒီပကဆိုသော လူရွယ်စကားကို မယုံသော်လည်း စိတ်
ထဲမှာ တော့ ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွားမိသည်။ ။

"တောကျွဲရရင် မင်းနဲ့ ငါ တစ်ဝက်စီ ယူကြတာပေါ့၊ မကောင်းဘူး
လား"

"ကောင်းပါတယ် ဘယ်နေရာက ခြောက်ပေးရမလဲ"

"သူ ဟိုဘက်လျှို့ဝှက်နားမှာ ရှိနေတယ်၊ မင်းက ဒီဘက်ကသာ
ခြောက်လှန့်ပေးလိုက်၊ ငါ ဟိုဘက်က စောင့်ဖမ်းမယ်"

နီမောင်က ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သောအခါ ဒီပက တောထဲသို့ ပြန်
ဝင်သွားလေသည်။ ။

နီမောင် စိတ်ထဲမှာ တော့ ဒီပကထံမှာ သေနတ်ပါ လာပြီး လူသိမှာ
စိုးသောကြောင့် တစ်နေရာမှာ ထားခဲ့တာ ဖြစ်မည်ဟု ထင်လိုက်မိသည်
။

ထို့နောက်မှာ တော့ ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သစ်ရွက်
ခြောက်များကို မီးရှို့ပြီးနောက် ဝါးဆစ်ပိုင်းများကို မီးပုံထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်သည်။ ။ ခဏချင်းမှာ ပင် 'ဖောင်း ခိုင်း' ဟူသော အသံများ ဆူဆူညံ
ညံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ ။

ဝါးလုံးကွဲသံများမှာ သေနတ်သံများကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှပေသည်။ ။

အတန်ကြာသောအခါ အသံများ ပျောက်သွားပြီး နီမောင်က မီးများကို ငြိမ်းသတ်နေစဉ် တစ်နေရာမှ အသံတစ်သံ ပေါ်လာသည်။ ။

"ငါ တောကျွဲကို မိထားပြီဟေ့၊ မင်း ဒီဘက်ကိုသာ လာခဲ့ပေတော့"

ထိုအသံကြားတော့ ဇေဝဇဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"တောကျွဲ မိနေပြီတဲ့ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား၊ သေနတ်သံလည်း မကြားလိုက်ရဘူး၊ ဝါးလုံးကွဲသံတွေနဲ့ ရောသွားလို့ မကြားလိုက်ရတာများလား"

ဟု ဇေဝဇဝါတွေ့ရင်း အသံကြားရာဘက်သို့ လျှောက်သွားလေသည်။ ။

ဝါးတောများ အလွန် လျှို့ဝှက်စွာသို့ ရောက်သောအခါ ဒီပကကို တွေ့ရသည်။ ။

သူ့ရှေ့မှာ လည်း မြေပေါ်မှာ လဲကျနေသော တောကျွဲ တစ်ကောင်ကို တွေ့ရသဖြင့် များစွာ အံ့ဩသွားမိလေသည်။ ။

"မင်း ဒီတောကျွဲကြီးကို ဘယ်လို ဖမ်းလိုက်တာလဲ"

ဒီပကက ရယ်နေပြီး

"ဒီလိုပဲ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ ဖမ်းလိုက်တာပေါ့"

ဟု ပြောသဖြင့် အနားသွားကြည့်လေသည်။ ။

ဒီပက လက်ထဲမှာ သေနတ်မရှိသလို တောကျွဲကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း သေနတ်ဒဏ်ရာ မတွေ့ရပေ။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ။

တောကျွဲ သေဆုံးနေပုံကတော့ နည်းနည်း ဆန်းသည်။ ။ လည်ပင်း

နေရာမှာ လုံဖြင့် ထိုးသွင်းထားသကဲ့သို့ အပေါက်ကြီး နှစ်ပေါက် ရှိနေပြီး ဇက်က ပြောင်းပြန် လည်နေသည်။ ။

ဒီလောက် ကိုယ်ခန္ဓာကြီးသော တောကျွဲကြီး တစ်ကောင်ကို ဘယ်ကဲ့သို့ ဇက်ပြောင်းပြန် လည်နေအောင် မည်သူက ပြုလုပ်ထားသည် မသိပေ။

"မင်းကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွာ၊ ဒီတောကျွဲက မင်းနဲ့ ငါနဲ့ အတူ ဖမ်းတာဆိုတော့ မင်းလည်း လိုချင်သလောက် ယူသွားပါ"

"ရပါတယ်ကွာ မယူတော့ပါဘူး"

"မင်း ဟိုဘက်ရွာသွားပြီး လက်ဆောင်ပေးမှာ မဟုတ်လား၊ ဒီတောကျွဲ အသားတွေ ယူသွားတော့ မင်းကို ကျေးဇူးတင်ကြမှာ ပေါ့"

ဟု ပြောကာ နီမောင်ဆီမှ ဓားတောင်းပြီး ဒီပကက တောကျွဲပေါင် တစ်ဖက်ကို လှီးဖြတ်နေသည်။ ။

"ငါနဲ့ မင်းနဲ့ က သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားပြီကွာ၊ နောက် မင်းမှာ အရေးအကြောင်း ရှိလို့ ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အကူအညီ လိုရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့နာမည်ကို သာ ခေါ်လိုက် ငါရောက် လာပြီး အကူအညီ ပေးမယ်"

ဟု ပြောသည်။ ။

"ဟင် မင်းက အဝေးကြီးမှာ နေတာ ဘယ်လို ကြားမလဲ သိမလဲ"

"ငါက အဝေးကြီးက ခေါ်သံကို ကြားနိုင်တယ်ကွာ၊ ရော့ ဒီမှာ တောကျွဲပေါင်တစ်ဖက် ယူသွားပေတော့"

ဟု ပြောပြီး ပေးရာ နီမောင်လည်း ထွေထွေထူးထူး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဒီပက ပေးသော တောကျွဲပေါင်တစ်ဖက်ကို ယူပြီး နှုတ်ဆက်

ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။ ။
